

[Thisted Knudsen.]

var problemet sidste gang. Jeg har nu opfattet det sådan, at det ikke er den pågældende skatteydere skøn, der er afgørende her, men at det faktisk er skattevæsenets skøn, og i så fald er der altså ikke konsekvens. Spørgsmålet er da, om det ikke var muligt at finde en sådan formulering, at bogføringslovens regler i hvert tilfælde nogenlunde dækker den skattepraksis, vi har i dag. Også dette spørgsmål ønsker vi at se nærmere på.

Spørgsmålet om de retsvirkninger, der er knyttet til den forskelligartede regnskabsføring, er efter min opfattelse uafklaret. Vi har bogføringspligt, og vi har regnskabspligt. Vi ved, hvad der stilles af krav til den bogføringspligtige, hvad regnskabet angår, men mig bekendt findes der ingen steder noget definitivt om, hvilke krav man egentlig stiller til den regnskabspligtige, og vi har altså, så vidt jeg kan skønne, endnu to spørgsmål tilbage: er de samme retsvirkninger knyttet til den regnskabspligtiges regnskaber som til den bogføringspligtiges? Virker kontrolbestemmelserne på skatteområdet med al den myndighed og alle de indgreb, som kontrolloven hjemler skattevæsenet, ens over for disse to former for regnskabsføring? Vi ønsker også denne side af sagen nærmere undersøgt i udvalget.

Må jeg endelig sige, at der efter min opfattelse er opstået et problem med hensyn til revisorerne. Vi har statsautoriserede revisorer, og vi har almindelige revisorer. Det er i hvert fald mit skøn, at behovet for statsautoriserede revisorer ikke er dækket i dag. Det er relativt kostbart at blive statsautoriseret revisor, man skal nyde en kvalificeret tillid, og samtidig bliver flere og flere virksomheder afhængige af revisionen. Det er også sådan, at de almindelige revisorer, af hvilke mange er ganske glimrende mennesker med lige så megen kunnen og lige så stor viden som de statsautoriserede, tit må vige pladsen. Det gælder f. eks. inden for bankvæsenet; her kommer vi tit ud for, at en forretningsmand, som har en udmærket revisor, får en så stor kassekredit, at banktilsynet kommer og siger: nu må den pågældende have en statsautoriseret revisor. Befolkningen kan ikke være tjent med, at man,

efterhånden som regnskabspligt og kontrolforanstaltninger udvides, ikke fuldstændigt og på en fornuftig måde kan få dækket det behov, der er til stede. Derfor vil jeg henstille til den højtærede handelsminister at se nærmere på dette forhold; jeg tror, det kan give anledning til visse overvejelser og måske også til nye foranstaltninger.

Vi vil selvfølgelig være med til at samarbejde om og undersøge dette lovforslag, men vi er meget kritiske over for det, og vi er meget kedede af, at det skal være nødvendigt at udvide kravene på dette område. Det er ikke mindst på retsforbundet og det radikale venstres fortid, vi grunder vort håb om, at vi kan finde frem til en fuldstændig og fornuftig løsning af dette problem.

H. K. Sørensen: Dette lovforslag karakteriseres i én henseende ved titlerne på dets forgængere. De spænder lige fra lov om handelsbøgers førelse — man mærke sig udtrykket handelsbøger — fra 1832, forsøgene i 1880'erne på at skabe en ny lov om handelsbøgers førelse, den nugældende lov om bogføring fra 1912 og forsøget i 1954 på at føre et nyt forslag til lov om bogføring igennem tinget. Nu kalder man det altså forslag til bogføringslov.

Det drejer sig her om et område af vor lovgivning, hvor man er gået langsomt og forsigtigt frem dels med at forøge kravene til omfanget af selve bogføringen og dens teknik, dels med at forøge antallet af dem, der er pligtige at føre bøger. Det er med rette, man har været forsigtig, for samtidig med, at alle klart har set, at betingelsen for, at man kunne overskue resultater og tilstande i en virksomhed, var en formålstjenlig indretning af bogholderiet, er det jo et faktum, at dette at føre bøger har været omgivet af et vist skær af mystik, der i realiteten gennem årene har skræmt mange fra at sætte sig lidt ind deri — og det er mange, der burde have gjort det. Det er kommet dertil, at mange i dag læser disse lovtitler som f. eks. „Lov om bogføring som særlig hjælp for skattevæsenet“. Kun langsomt trænger den opfattelse igennem, der kunne udtrykkes i at læse titlen som „Lov om bogføring som tilstrækkeligt og nødvendigt grundlag for kalkulation, lønsomhedsberegning m. v.“,